ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

Ἕνα ἑλληνικὸν καὶ διεθνές πρόβλημα

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ, Δικηγόρου, Διπλωματούχου, Κοινωνικοῦ Δικαίου καὶ Κοιν. Οἰκονομίας τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων

Βον

Τὸ ὕψος τῶν βιομηχανικῶν ἐπενδύσεων. Ἀδιαφόρως πρὸς τὴν εἰσοδηματικὴν διαφορὰν μεταξὺ γεωργίας καὶ βιομηχανίας, τὸν ὄγκον καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς γεωργικῆς ἐξόδου τὸν προσδιορίζει τὸ ὕψος τῶν βιομηχανικῶν ἐπενδύσεων. Διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἑνὸς ἐργάτου εἰς τὴν βιομηχανίαν δέον νὰ ἔχωμεν ἐπενδύσει κεφάλαιον 200 χρυσῶν λιρῶν τὸ ἐλάχιστον.

Τὸ ὕψος τῶν ἑλληνικῶν ἐπενδύσεων εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς (ἐκτὸς τοῦ τῆς γεωργίας) ἐπιτρέπουν 20. περίπου νέας ἀπασχολήσεις κατ' ἔτος. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι λίαν μικρὸς ἐν συγκρίσει μὲ τὸν συνολικὸν ἀριθμὸν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐγκαταλείπουν τὴν γῆν. Ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐξερχόμενοι τρέπονται πρὸς τὰς λοιπὰς χώρας τῶν ὁποίων αἱ ἐπενδύσεις ἐπιτρέπουν τὴν σχεδὸν ἀπεριόριστον ἀπορρόφησιν ἐργατικῶν χειρῶν.

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν μόνον τὰ ἀριθμητικὰ δεδομένα τῆς μεταναστεύσεως, θέτομεν συμπερασματικῶς τὸ ὅλον πρόβλημα τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς γῆς: Ὁλονέν καὶ περισσότερος ἀριθμὸς Ἑλλήνων μεταναστεύουν. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος λαμβάνει ρυθμὸν γεωμετρικῆς σχεδὸν προόδου, ἤτοι κατ' ἔτος διπλασιάζεται, τριπλασιάζεται κ.ο.κ. Τὸ προβλεπόμενον τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ μίαν εἰσέτι περίπτωσιν, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ χρονικὸν διάστημα ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ποσοστὸν τῶν ἀπασχολουμένων μὲ τὴν γεωργίαν κατέλθῃ εἰς φυσιολογικὰ ὅρια, ἤτοι εἰς 30 — 40%. Διότι τὸ ποσοστὸν 30 — 40% εἶναι τὸ πλέον ἐνδεδειγμένον διὰ τὴν ἑλληνικὴν γεωργίαν, δεδομένου ὅτι αὕτη οὔτε δύναται νὰ μηχανοποιηθῇ, οὔτε νὰ λάβῃ τὴν μορφὴν μεγάλων γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ ἑλληνικὴ γεωργικὴ ἐπιχείρησις θὰ παραμείνῃ οἰκογενειακή.

Ἐκ τῶν ἑκατοντάδων αὐτῶν χιλιάδων μόνον ὀλίγαι ἑκατοντάδες χιλιάδων θὰ παραμείνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οἱ ὑπόλοιποι θὰ μεταναστεύσουν πρὸς τὰς χώρας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον ἡ φυγὴ αὐτὴ ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὰς συνοριακὰς συμφωνίας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς περὶ ἐλευθέρας κυκλοφορίας τῶν ἐργατῶν.

Αἱ συνέπειαι αὐτῆς τῆς μεταναστευτικῆς διακινήσεως, καὶ ἂν αὕτη εἶναι φυσιολογικὴ ἐπιβεβλημένη, οἰκονομικῶς καὶ κοινωνικῶς εἶναι καταστρεπτικὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἰδοὺ αἱ καταστρεπτικαὶ συνέπειαι: α) Ἐλάττωσις τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος. Δεδομένου ὅτι αἱ γεννήσεις ἐπιτρέπουν τὴν ἐτησίαν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ κατὰ 85.000 περίπου, ἡ μετανάστευσις 110. 000 ἀτόμων κατὰ τὸ 1963 ἐπιφέρει ἐλάττωσιν κατὰ 25. 000 περίπου. Ἡ περαιτέρω ἐλάττωσις θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν αὔξησιν τῶν μεταναστευόντων. 6) Ἐλάττωσις του ἐνεργοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Δεδομένου ὅτι οἱ μεταναστεύοντες εἶναι σχεδὸν ὅλοι ἐνήλικες καὶ μεταξὺ 14 καὶ 50 ἐτῶν, προκύπτει ὅτι ὁ ἐνεργὸς ἑλληνικὸς πληθυσμὸς ὑφίσταται σύσιγεδεστάτην μείωσιν κατ' ἔτος. Οἱ παραμένοντες, παιδία καὶ γέροντες, ἀνίκανοι πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὴν οἰκονομικὴν δραστηριότητα, πιέζουν τὸν προϋπολογισμὸν καὶ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν ἐκ τῆς ἀνάγκης παροχῆς ἀσφαλίσεων, συντάξεων καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς. Ἡ τάσις εἶναι ὅπως καταστῶ με λαὸς νηπίων καὶ γερόντων. γ) Ἀδυναμία ἐκτελέσεως οἰκονομικῶν προγραμμάτων. Ὄντως, εἰς μίαν ἡμιανεπτυγμένην οἰκονομικῶς χώραν, ὅπως ἡ Ἑλλάς, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ κεφάλαια καὶ ἡ γῆ εἶναι περιωρισμένα, ἐπιβάλλεται ἡ ἐπένδυσις μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ ἐργατικῶν χειρῶν ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ σύνθεσις τῶν παραγόντων τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Ἡ ἔλλειψις ἐργατικοῦ δυναμικοῦ προστιθεμένη εἰς τὴν ἔλλειψιν κεφαλαίων ἐπιφέρει μοιραίως στασιμότητα τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Τοῦτο καθίσταται ἐμφανέστερον ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι μεταναστεύουν κυρίως οἱ εἰδικευμένοι ἐργάται, ὑπάλληλοι καὶ κυρίως ἐπιστήμονες. Βεβαίως τὰ εἰσρέοντα ἐμβάσματα (4% τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος) ἀναπληροῦν ἕως ἑνὸς σημείου τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ. Πλὴν ὅμως τὸ κέρδος τοῦτο, ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς, εἶναι τελείως ἀσήμαντον ἔναντι τῆς ὠφελείας τὴν ὁποίαν προσποριζόμεν εἰς τὰς ξένας οἰκονομίας διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ.

Πῶς ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ προβῶμεν εἰς μίαν σύνθεσιν τοῦ προβλήματος μὲ λύσεις παραδεκτὰς δι' ὅλους τοὺς παράγοντας, ἤτοι καὶ διὰ τὴν γεωργίαν, καὶ διὰ τὴν βιομηχανίαν καὶ διὰ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην νὰ μεταναστεύσουν; Ὑπάρχουν ἆρά γε λύσεις ἱκανοποιητικαί; Τοῦτο φαίνεται οἰκονομικῶς ἀδύνατον.

Καὶ ἰδοὺ διατί:

Οὐδεμία ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἕως τὸ 1950 δὲν συνειδητοτοποίησε τὴν ἀνάγκην τῆς βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας. Ἕως τότε, πάντες ἀπέβλεπον εἰς μίαν Ἑλλάδα μέ ἀνεπτυγμένην τὴν γεωργίαν. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε καὶ τὸ γεγονὸς τῆς ἀγνοίας ἢ ἀποκρύψεως τῶν ὑπαρχουσῶν ἀφθόνων πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν τῆς χώρας. Σήμερον ἀνακαλύπτεται ὅτι ἡ χώρα διαθέτει πλούσια κοιτάσματα βωξίτου, σιδήρου καὶ ἀλουμινίου. Ἴσως καὶ πετρελαίου. Αἱ πηγαὶ αὗται, συνεπικουρούμεναι καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας δύνανται νὰ ἀναβιβάσουν τὴν Ἑλλάδα ταχύτατα εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως. Ἡ ὀρθολογιστικὴ ἀνάπτυξις τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν καὶ κυρίως ἡ πάση θυσίᾳ ταχεῖα ἐκμετάλλευσίς των, θὰ καταστήσῃ δυνατὴν τὴν μεγαλυτέραν ἀπορρόφησιν ἐργατικῶν χειρῶν. Ἀνάγκη νὰ κερδηθῇ ὁ χρόνος καὶ αἱ εὐκαιρίαι τὰς ὁποίας ἀπώλεσεν ἡ Ἑλλὰς τὰ τελευταῖα 15 χρόνια.

Ἡ μετανάστευσις δέον νὰ ἀπαγορευθῇ νομοθετικῶς, ὅπως ἔπραξαν τελευταίως ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἱσπανία. Οὐδεὶς σχεδὸν Ἰταλὸς ἢ Ἱσπανὸς ἐξέρχεται πρὸς τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὸ 1962 καὶ ἐντεῦθεν. Τοῦτο εἶναι ἐφικτὸν σήμερον διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν δεσμεύεται ἀκόμη ἀπὸ τὰς ρήτρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς περὶ ἐλευθέρας κυκλοφορίας τῶν ἐργατῶν.

Μία ἀπαγόρευσις ὅμως θὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν τὴν συσσώρευσιν τῶν γεωργικῶν πληθυσμῶν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὴν ὄξυνσιν τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος. Ποία Κυβέρνησις ἔχει τὸ σθένος νὰ δημιουργήσῃ τοιαύτην κατάστασιν;

Πρὸς τὸ παρόν, ἐπιβάλλεται νὰ συγκρατηθῇ ὁ ρυθμὸς ἐξόδου